

Dlaczego kusi nas nuklearna zagłada?

19 lipca 2023

Max Blumenthal z portalu „The Grayzone” zwrócił się z apelem do Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie roli amerykańskiej pomocy wojskowej dla Ukrainy w eskalacji konfliktu z Rosją oraz o prawdziwych motywach poparcia Waszyngtonu dla wojny przez pośrednika w Kijowie.

□

Dziękuję [Wyatt Reed](#), Alex Rubinstein i Anya Parampil za pomoc w przygotowaniu tej prezentacji. Wyatt ma doświadczenie z pierwszej ręki jako dziennikarz, gdy hotel w Doniecku, w którym przebywał, został zaatakowany w październiku 2022 r. przez ukraińskie wojsko haubicą wyprodukowaną w USA. W chwili uderzenia znajdował się 100 metrów dalej i niemal zginął.

Mój przyjaciel, działacz na rzecz praw obywatelskich, [Randy Credico](#), również jest tu dzisiaj ze mną. Niedawno był w Doniecku i był świadkiem regularnych ataków HIMARS przez ukraińską armię na cele cywilne.

Jestem tu nie tylko jako dziennikarz z ponad 20-letnim doświadczeniem zajmującym się polityką i konfliktami na kilku kontynentach, ale jako Amerykanin zmuszony przez własny rząd do finansowania, kosztem dobra moich rodaków, wojny przez pośrednika, która stała się zagrożeniem stabilności regionalnej i międzynarodowej.

28 czerwca, gdy ekipy ratownicze pracowały nad usunięciem kolejnego toksycznego wykołejonego pociągu w Stanach Zjednoczonych, tym razem na rzece Montana, które dodatkowo ujawniło chronicznie niedofinansowaną infrastrukturę naszego kraju i zagrożenia dla naszego zdrowia, Pentagon ogłosił plany wysłania dodatkowych [500 milionów dolarów](#) pomocy wojskowej dla

Ukrainy.

To nastąpiło w tym samym czasie, kiedy armia ukraińska wkroczyła w trzeci tydzień osławionej kontrofensywy, którą [CNN](#) opisuje jako „niespełniającą oczekiwań”, i która, jak [mówi nawet Wołodymyr Zełenski](#), „postępuje wolniej niż oczekiwano”.

Ponieważ ukraińskie wojsko nie zdołało przedrzeć się przez główną linię obrony Rosji, CNN poinformowało, że do 12 czerwca Kijów ["stracił" 16 amerykańskich pojazdów opancerzonych](#) wysłanych do tego kraju.

Co więc zrobił Pentagon? Po prostu wystawił kolejny rachunek przeciętnym amerykańskim podatnikom, takim jak ja, obciążając nas kolejnymi [325 milionami dolarów](#) za zastąpienie roztrwonionych zapasów wojskowych Ukrainy. Nie podjęto żadnego wysiłku, aby zapytać o zdanie opinii publicznej w USA w tej sprawie; a zdecydowana większość Amerykanów prawdopodobnie nawet nie wiedziała, że odbyła się ta wymiana (na nowy sprzęt wojenny).

Polityka USA, którą właśnie opisałem – w której Waszyngton traktuje priorytetowo nieograniczone finansowanie wojny z mocarstwem nuklearnym przez pośrednika w obcym kraju, podczas gdy nasza własna infrastruktura krajowa rozpada się na naszych oczach – ujawnia niepokojącą dynamikę w sercu konfliktu na Ukrainie: międzynarodowa piramida finansowa, która umożliwia zachodnim elitom przejmowanie ciężko zarobionego majątku z rąk przeciętnych obywateli USA i kierowanie ich do kasy obcego rządu, który nawet sponsorowana przez Zachód organizacja [Transparency International](#) zalicza do najbardziej skorumpowanych w Europie.

Rząd USA nie przeprowadził jeszcze żadnej oficjalnej rewizji swoich funduszy dla Ukrainy. Amerykańska opinia publiczna nie ma pojęcia, gdzie podziały się ich dolary z podatków.

Właśnie dlatego w tym tygodniu The Grayzone [opublikował](#) niezależne badania alokacji dolarów amerykańskich z podatków w

latach fiskalnych 2022 i 2023 dla Ukrainy. Nasze dochodzenie było prowadzone przez Heather Kaiser, była oficer wywiadu wojskowego i weterana wojen amerykańskich w Afganistanie i Iraku.

Znaleźliśmy płatność w wysokości 4,48 miliona dolarów od US Social Security Administration (Agencja Ubezpieczeń Społecznych USA) na rzecz rządu w Kijowie.

Znaleźliśmy płatności warte 4,5 miliarda dolarów od USAID na spłatę długu państwowego Ukrainy, z których większość należy do globalnej firmy inwestycyjnej BlackRock.

Samo to stanowi 30 dolarów zabranych każdemu obywatelowi USA w czasie, podczas gdy [4 na 10 Amerykanów](#) nie stać na odłożenie 400 dolarów na sytuacje nieprzewidzianych wydatków.

Znaleźliśmy pieniądze z podatków przeznaczone dla Ukrainy, które wspomagały budżet stacji telewizyjnej w Toronto, pro-NATO think tanku w Polsce i, wierście lub nie, wiejskich rolników w Kenii.

Znaleźliśmy dziesiątki milionów dla firm private equity, w tym jedna w Republice Gruzji, a także płatność miliona dolarów dla jednego prywatnego przedsiębiorcy w Kijowie.

Nasze śledztwo ujawniło również kontrakt Pentagonu o wartości 4,5 miliona dolarów z firmą o nazwie „Atlantic Diving Supply” na dostarczenie Ukrainie nieokreślonego sprzętu wybuchowego. To skorumpowana firma, którą Thom Tillis, przewodniczący Senackiej Komisji Sił Zbrojnych, wcześniej skrytykował za całą „historie oszustw”.

Po raz kolejny Kongresowi nie udało się przeprowadzić odpowiedniego śledztwa tych podejrzanych płatności i masowych transakcji dotyczących broni.

W rzeczywistości znaczna część pomocy wojskowej i humanitarnej wysłanej na Ukrainę po prostu zniknęła. W zeszłym roku CBS

News [zacytowało](#) dyrektora proprezydenckiej organizacji non profit na Ukrainie, który poinformował, że tylko około 30% pomocy trafia na linię frontu na Ukrainie.

Okradanie funduszy i dostaw jest co najmniej tak samo niepokojące, jak potencjalne konsekwencje nielegalnego transferu i sprzedaży broni wojskowej. W czerwcu ubiegłego roku szef Interpolu ostrzegł, że masowe transfery broni na Ukrainę oznaczają, że „możemy spodziewać się napływu broni w Europie i poza nią” oraz że „przestępcy nawet teraz, jak mówimy, skupiają się na tym”.

W maju tego roku grupa [antykremlowskich rosyjskich neonazistów](#), wyposażona w sprzęt dostarczony przez ukraiński rząd, była wysławiana przez zachodnich polityków za przeprowadzanie ataków terrorystycznych na terytorium Rosji przy użyciu [amerykańskich Humvee](#). Chociaż grupa, tak zwany „[Rosyjski Korpus Ochotniczy](#)”, jest prowadzona przez człowieka, który nazywa siebie „Białym Królem” i obejmuje wielu otwartych wielbicieli Adolfa Hitlera, wyposażanie w broń tej milicji przez Zachód przeciwko siłom rosyjskim nie wywołało żadnego oburzenia Kongresu.

I chociaż administracja Bidena obiecała, że będzie pilnować wysyłanej broni, depesza Departamentu Stanu, która wyciekła w grudniu ubiegłego roku, [przyznała](#), że „kinetyczna aktywność i aktywna walka między siłami ukraińskimi i rosyjskimi tworzą środowisko, w którym standardowe środki weryfikacji są czasami niewykonalne lub niemożliwe”.

Administracja Bidena nie tylko wie, że nie może śledzić broni, którą wysyła na Ukrainę, ale wie, że eskaluje ta wojnę zastępczą przeciwko największej na świecie potęgze broni jądrowej i prowokuje ją, żeby odpowiedziała tą bronią.

Wiemy, że o tym wiedzą, ponieważ w 2014 roku prezydent Barack Obama odrzucił domagania się wysłania śmiertelnej broni ofensywnej do Kijowa, ponieważ, jak to ujął [Wall Street](#)

[Journal](#), „od dawna obawiał się, że uzbrojenie Ukrainy sprowokuje Moskwę do dalszej eskalacji, która mogłaby wciągnąć Waszyngton do wojny przez pośrednika”.

Kiedy Donald Trump objął urząd w 2017 r., próbował on utrzymać linie polityki Obamy, ale wkrótce został napiętnowany przez waszyngtońską prasę i Partię Demokratyczną [jako rosyjska marionetka](#) za odmowę wysłania pocisków Javelin firmy Raytheon dla ukraińskiego wojska. Niechęć Trumpa do wysłania Javelinów stała się częścią podstawy jego oskarżenia. Nic dziwnego, że się poddał.

Kiedy amerykańska bron ofensywna zaczęła docierać do linii frontu Donbasu, kolektywny Zachód wykorzystał Porozumienia Mińskie, by „dać Ukrainie czas” na uzbrojenie się, jak [to ujęła była kanclerz Niemiec Angela Merkel](#).

W styczniu 2022 roku Stany Zjednoczone ogłosiły pakiet zbrojeniowy o wartości [200 milionów dolarów dla Ukrainy](#). Do 18 lutego obserwatorzy z Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie poinformowali o podwojeniu liczby naruszeń zawieszenia broni, a mapy OBWE pokazują przytłaczającą większość docelowych miejsc po stronie prorosyjskich separatystów w Doniecku i Ługańsku. Piec dni później Rosja zaatakowała Ukrainę.

Od tego czasu Stany Zjednoczone i ich sojusznicy pną się po drabinie eskalacji przy każdej nadarzającej się okazji.

„Rzeczy, których nie mogliśmy im dać w styczniu, ponieważ sprzyjało to eskalacji, zostały dostarczone w lutym” – [narzekał](#) były urzędnik Departamentu Stanu po spotkaniu z ukraińskimi odpowiednikami. „A rzeczy, których nie mogliśmy dać w lutym, mogliśmy dać w kwietniu”. To był wyraźny model postępowania.

Sam prezydent Joe Biden powiedział w marcu 2022 r.: ["Pomysł, że wyślemy sprzęt ofensywny i będziemy mieć \(na Ukrainie\) samoloty i czołgi... nie oszukujemy się, bez względu na to, co](#)

wszyscy powiecie, to się nazywa III wojna światowa”.

Nieco ponad rok później Biden [zmienił zdanie](#) i poparł plan dostarczenia Ukrainie myśliwców F-16, a po wywarceniu nacisku na Niemcy, by wysłały czołgi, których wcześniej się obawiał, że spowodują III wojnę światową.

Wystarczyło tylko dwa miesiące od otrzymania systemów HIMARS z USA, aby ukraińskie wojsko zaczęło atakować krytyczną infrastrukturę, używając ich do uderzenia w [most Antonowski](#) na rzece Dniepr i ponownie, dwa miesiące później, w testowym uderzeniu na zapórę w Kachowce, „aby sprawdzić, czy poziom wody w Dnieprze mógłby zostać podniesiony na tyle, aby utrudnić rosyjskie przejścia”, jak donosi „Washington Post”.

Trzy tygodnie temu zapora Kachowka została zniszczona, wywołując poważną katastrofę ekologiczną, która spowodowała masowe powodzie i skażenie lokalnych wodociągów. Ukraina oczywiście obwinia Rosję za atak, ale nie przedstawiła na to żadnych dowodów.

Mniej więcej w tym czasie Ukraina bezpodstawnie [oskarżyła](#) Rosję o planowanie prowokacji w elektrowni jądrowej w Zaporozżu. Spowodowało to rezolucje senatorów Lindseya Grahama i Richarda Blumenthala (niespokrewniony ze mną), wzywającą NATO do bezpośredniej interwencji na Ukrainie i zaatakowania Rosji, gdyby doszło do takiego incydentu.

Posuniecie Blumenthal i Graham ustanowiło w ten sposób de facto czerwoną linię dla rozpoczęcia amerykańskich działań wojskowych, podobnie jak ta wyznaczona w Syrii, która, jak [skomentował](#) były amerykański dyplomata w rozmowie z dziennikarzem Charles Glass, „była otwartym zaproszeniem do operacji pod fałszywą flagą”.

Czy zobaczymy kolejne oszustwo jak w Douma, ale tym razem w Zaporozżu?

Dlaczego to robimy? Dlaczego kusimy nuklearną zagładę,

zalewając Ukrainę zaawansowaną bronią i sabotując negocjacje na każdym kroku?

Ludzie tacy jak senator Dick Durbin mówili nam, że Ukraina „dosłownie toczy walkę o wolność i demokrację” i dlatego musimy zaopatrywać ją w bron „tak długo, jak trzeba”, jak [powiedział](#) prezydent Biden. Zgodnie z tą logiką każdy, kto sprzeciwia się pomocy wojskowej dla Ukrainy, sprzeciwia się obronie demokracji.

Gdzie jest więc demokracja w [decyzji](#) Wołodymyra Zełenskiego o kryminalizacji partii opozycyjnych, kryminalizacji mediów jego legalnych przeciwników politycznych, uwięzieniu jego głównego rywala politycznego, zatrzymywaniu jego czołowych posłów, [napadach na cerkwie prawosławne](#) i aresztowaniu duchownych?

Gdzie jest demokracja podczas uwięzienia przez ukraiński rząd [Gonzalo Lira](#), obywatela USA, za kwestionowanie oficjalnej narracji o ich wysiłkach wojennych?

A gdzie demokracja w niedawnej decyzji Zełenskiego o [zawieszeniu wyborów](#) w 2024 roku z powodu stanu wojennego? Cóż, wygląda na to, że demokrację na Ukrainie trudniej znaleźć w dzisiejszych czasach niż [niewidzialnego naczelnego](#) dowódcę armii, Walerija Załużnego.

Senator Graham przedstawił o wiele bardziej ponure – i trafne – uzasadnienie dostarczenia Ukrainie miliardów dolarów na broń. Jak [chwalił się senator](#) podczas niedawnej wizyty u Zełenskiego w Kijowie: „Rosjanie umierają... to najlepiej wydane pieniądze”.

Graham, o czym powinniśmy pamiętać, powiedział również, że my, Stany Zjednoczone, musimy walczyć w tej wojnie do ostatniego Ukraińca. Chociaż oficjalne liczby ofiar są ściśle tajne, powinniśmy się martwić, że Ukraina jest na dobrej drodze do spełnienia makabrycznych fantazji senatora.

Jak skarżył się w tym miesiącu pewien ukraiński żołnierz w

rozmowie z [Vice News](#), nie wiemy, jakie są „plany Zełenskiego, ale wygląda to na eksterminację jego własnego narodu – na przykład ludności w wieku produkcyjnym i gotowej do walki. Otóż □□to”.

Rzeczywiście, cmentarze wojskowe na Ukrainie rozwijają się prawie tak szybko, jak McMansions [luksusowe mieszkania dla bogaczy – przyp. red.] w Północnej Wirginii i nadmorskie posiadłości dyrektorów Lockheed Martin, Raytheon i różnych zakontraktowanych z Beltway korzystających z [drugiego pod względem wysokości poziomu wydatków](#) wojskowych od czasów drugiej wojny światowej.

To są prawdziwi zwycięzcy wojny przez pośrednika na Ukrainie. Nie przeciętni Ukraińcy czy Amerykanie. Lub Rosjanie, a nawet Europejczycy Europy Zachodniej.

Zwycięzcami są ludzie tacy jak sekretarz stanu Tony Blinken, który spędzał czas między administracjami Obamy i Bidena, otwierając firmę konsultingową o nazwie [WestExec](#), która zapewniła lukratywne kontrakty rządowe firmom wywiadowczym i przemysłowi wojskowemu. Byli partnerzy Blinkena w doradcach WestExec to dyrektor National Intelligence, Avril Haines, zastępcą dyrektora CIA David Cohen, była sekretarz prasowa Białego Domu Jen Psaki oraz prawie tuzin obecnych i byłych członków grupy bezpieczeństwa narodowego Bidena.

Z kolei sekretarz obrony Lloyd Austin jest [byłym i prawdopodobnie przyszłym członkiem](#) zarządu Raytheon (amerykański przemysł zbrojeniowy) oraz [byłym partnerem](#) firmy inwestycyjnej Pine Island Capital, która współpracuje z WestExec i której Blinken doradzał.

Tymczasem obecna ambasador USA przy ONZ, Linda Thomas Greenfield, jest wymieniona jako starszy doradca w [Albright Stonebridge Group](#), samozwańczej „firmie zajmującej się dyplomacją handlową”, która zajmuje się również kontraktami dla sektora wywiadowczego i przemysłu zbrojnego. Firma ta

została założona przez nieżyjącą już Madeleine Albright, która niesławnie [oświadczyła](#), że śmierć pół miliona irackich dzieci w ramach sankcji USA była „warta” tego.

Tak więc, podczas gdy ukraińscy [mężczyźni w średnim wieku](#) są porywani z ulic przez żandarmerię i wysyłani na linię frontu, powiązani finansowo i politycznie architekci tej wojny planują iść dalej, aby czerpać niewyobrażalne zyski, gdy zakończy się ich czas w administracji Bidena.

Dla nich wynegocjowane rozwiązanie tego sporu terytorialnego oznacza koniec doejnej krowy w wysokości blisko 150 miliardów dolarów pomocy USA dla Ukrainy.

Kiedy Stany Zjednoczone, stały członek tej Rady, znalazły się pod kontrolą rządu, który dąży do uwiecznienia wojny zastępczej „tak długo, jak trzeba”, który uważa dyplomację za synonim jednostronnych środków przymusu żeby „zamienić rubla na gruz”, do czego zobowiązał się Biden; którego przywództwo podważa negocjacje w celu osiągnięcia zysku, jednocześnie odmawiając należytego informowania własnych obywateli, za co płacą, i który wypycha synów i braci swoich rzekomych ukraińskich partnerów na śmierć w celu walki z geopolitycznym rywalem; kiedy zarówno Zełenski, jak i członkowie Kongresu USA wzywają do [prewencyjnych uderzeń na Rosję](#), co jest sprzeczne z duchem artykułu 51 Karty Narodów Zjednoczonych, ta Rada musi podjąć działania w celu egzekwowania tej karty.

[Artykuły 33-38](#) rozdziału VI tej karty jasno podają, że Rada Bezpieczeństwa musi wykorzystać swoje uprawnienia w celu zagwarantowania pokojowego rozstrzygnięcia sporu, zwłaszcza gdy zagraża on bezpieczeństwu międzynarodowemu. To powinno dotyczyć nie tylko Rosji i Ukrainy. Rada ta ma obowiązek ścisłego monitorowania i powstrzymywania USA oraz nielegalnej formacji wojskowej znanej jako NATO.

Dziękuję.

Autorstwo: Max Blumenthal

Źródło zagraniczne: TheGrayzone.com

Źródło polskie: Strajk.eu

0 autorze

Max Blumenthal – założyciel i redaktor naczelny portalu „The Grayzone” jest niezależnym, wielokrotnie nagradzanym dziennikarzem amerykańskim, autorem kilku książek, w tym bestsellerowej „Republikańskiej Gomorry”, „Goliat: życie i odraza w Wielkim Izraelu”, „Wojna 51-dniowa: Ruiny i Opór w Gazie”. Jest autorem wielu publikacji, reportaży wideo i kilku filmów dokumentalnych, w tym popularnego „Killing Gaza”. Był dziennikarzem takich mediów jak „New York Times”, „Los Angeles Times”, Al Jazeera (ang.) i wielu innych. Blumenthal założył „The Grayzone” w 2015 roku, aby rzucić dziennikarskie światło na stan wiecznej wojny w Ameryce i jego niebezpieczne reperkusje wewnętrzne.